

מלחמת האלוף גונן - שרון

קיבלה מיכנה דרמטי:

שר הביטחון הכריז על הפסקת אש

אדום המירואים אריק שרון ביצע השבוע שוב צליחה נועזת.

במבצע מורכב ומסובך הוא צלח את התעלה, שהפרידה מאז חודש ינואר השנה בינו לבין צה"ל. והפעם הוא עשה זאת לבד.

אפשר יהיה להתווכח איזו צליחה היתה קשה יותר: צליחת מיכשול המים של תעלת סואץ במלחמת יום הכיפורים, או צליחת המחסום שהוקם בחודשים האחרונים בין אריק לבין צה"ל — מחסום אנושי, רגשי, פוליטי ואינטרסני. אבל מכל המרכיבים המבדילים בין שתי הצליחות, יש מרכיב בולט אחד: הפעם לא בוצעה הצליחה הגדולה ביוזמתו של אריק, אלא ביוזמת שר הביטחון שמעון פרס.

תחילתה של הפרשה ביום הראשון שבוע שעבר, בעת שפורסמה בצה"ל ידיעות אחרונות ידיעה מאת כתבו הצבאי של העיתון, איתן הבר, שהודיעה על הפסקת אש כביכול שהושגה ב"מלחמת האלוף" בין אריק שרון לאלוף שמואל ("גורדיש") גונן. הידיעה סיפרה, כי ב"עיקבות שורת שיחות ביניהם, החליט האלוף גונן לבטל את התלונה שהגיש נגד האלוף שרון בעיקבות מלחמת יום

הכיפורים, בה האשים אותו בחמישה פריטים שונים של אי-ציות והפרות פקודה במהלך המלחמה.

כאשר קרא האלוף גונן את הידיעה בעיתון הוא נדהם. לא היה ידוע לו דבר על מה שנאמר בה. מאחר שהוא ידע לבטח היה שלא קיים כל פגישות או שיחות עם האלוף שרון וגם לא ביטל את התלונות נגדו. אולם מה שהאלוף גונן לא ידע הוא שהידיעה, שהיתה מוקדמת מדי, שיקפה תוכנית שהתגבשה אצל שר הביטחון החדש שמעון פרס, במסגרת הפעילות האינטנסיבית שלו לשיקומו של צה"ל.

שני האלופים חשדו האחד בריבו, כי הוא שהדליף את הידיעה לידעות אחרונות. כאשר נפגשו שניהם במסגרת כנס מפקדים שנערך ביום הרביעי שעבר, אף פנה האלוף גונן (שלמרות היריבות בינו לבין אריק לא הפסיקו לדבר זה עם זה)

* כתוצאה מכך פורסמה במדור תשקיף בגיליון העולם הזה מהשבוע שעבר הידיעה כי גונן לא ביטל את תלונתו. הידיעה היתה נכונה עד ליום רביעי בשבוע שעבר.

למרות זאת החזיק בלוי בחנות בירושלים העתיקה, חנות ריקה לחלוטין, ששימשה אף היא להפגנות. כאשר המוסדות הלאומיים היו מכריזים על שביתה כנגד השילוטון הבריטי, היה בלוי פותח את חנותו ושם עליה שלט: "חנות זו אינה שובתת".

מטרה נוספת להפגנותיו היתה תנובה. בלוי התנגד למכירת ירקות של תנובה, משום שהיו מעבירים אותם לתנויות בשב"ת. הוא היה עובר מחנות ירקות אחת למישה, והופך בחמת זעם את ארגוני הירקות על הריצפה ורומס אותם.

אהבת האדם של בלוי נודעה בכל יריי שלים. הוא היה טוב לב, חברי, ידיד לכל אחד, ובעיקר הקפיד על המיצוה לשמח חתן וכלה. הוא היה מופיע בחתונות, שר, רוקד ומרקיד את כל המסובים. כשבדיו מטפחת אדומה גדולה, שהיתה שמורה אצל לו לארועים אלה, אולם גם כאן לא וויתר על ההפגנות, והיה פותח את מסכת הריקודים בשיר ערבי: "יא מוחמד אבו חליל", ומכריח את הקרואים להצטרף אליו. בלוי דאג תמיד לשים סייג למלחמתו התקיפה והחרפה. סיסמתו, "לא בחרב וב" חנית", הנחתה את כל מעריציו וחסידי, אשר צעקו, דחפו, זרקו אבנים, אך מעולם לא השתמשו בכלי נשק, ומעולם לא הרימו ידיים על אדם. כשהוא הואשם פעם כי מעולם לא הרמתי יד על יהודי, ואני סולח לאלה שהרימו יד עלי, אמר אז, "אני לא ציוני, אך אני יהודי".

מיפנה בחייו של בלוי בא עם פטירתה של אישתו היגדה, אשר הותירה אותו עם שמונה בנות וששה בנים. מספר שנים אחר כך הגיעה לארץ מצרפת אשה יפהפיה, בת 45 אולם נראית צעירה הרבה מגילה. מדלן לוטס פריי, אשר נודעה יותר בשמה הקודם, די, הגיורת רות בן-דוד.

רות התקרבה ליהדות עוד בצרפת. התיאהבה שם ברב מתקדם, אשר זנח אותה מאוחר יותר. היא החליטה שרק היהודים הקיצוניים ראויים לאהבה, עלתה לארץ עם בנה הצעיר, והתקרבה לחוגים הדתיים הקיצוניים בירושלים. היא ניהלה רומן עם רב מאגודת ישראל, אולם הוא לא היה די קיצוני בשבילה.

אז יזמה רות שידוך עם המנהיג הקשיש של נטורי קרתא, עמרם בלוי, שהיה אז בן 71. השניים נפגשו, ערכו מסכת ארוסין צנועה וקבעו מועד לחתונה.

כאן התערבו בנותיו של בלוי והתנגדו לנישואין. הבנות רצו לשמור את זכר אימן המנוחה, לא רצו בנישואיו של אביהן, וניתלו בעובדה שרות היתה גיורת כדי לפנות אל בית-דין צדק של העדה החרדית, שהוא המוסד המהווה את הרבנות של נטורי קרתא, ולבקש למנוע את נישואי אביהם לגיורת.

בלוי, אשר לא יכול היה אף פעם לקבל מרות, שלא לפי טעמו, התמודד גם הפעם. הוא ניהל מאבק מישפטי-הילכתי כנגד בית הדין, טענת בית הדין היתה כי בלוי הוא מנהיג ולמנהיגים אסור להינשא לגיורת, אם כי ההלכה קובעת כי רק לכהנים אסור להינשא לגיורות.

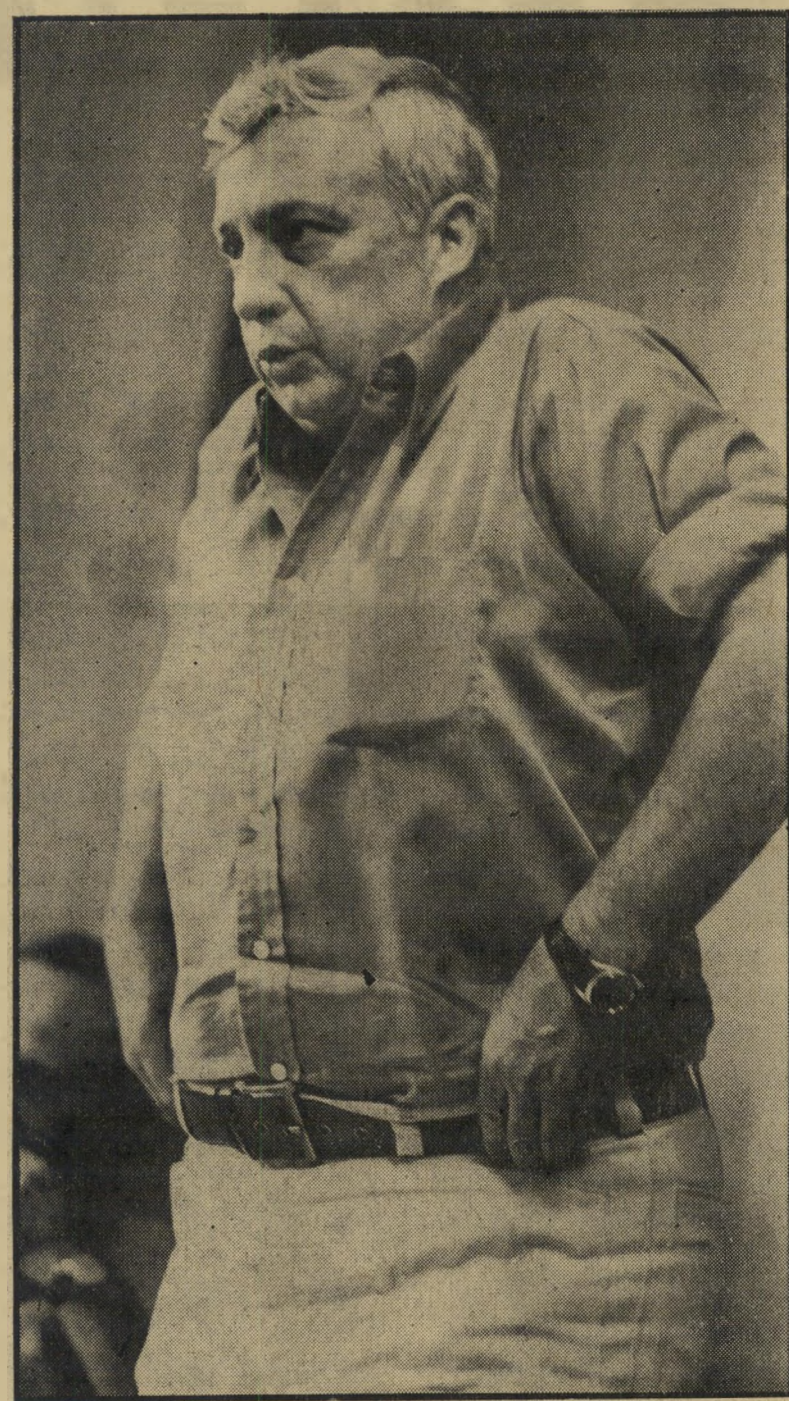
בלוי טען לעומת זאת, כי מאחר שהינו "כרות שיפכה", אדם שאינו מסוגל לקיים יחסי מין ולהביא ילדים, מצווה היא להתחתן עם גיורת. מאחר שההלכה בתלמוד קובעת כי לכרות שיפכה אסור לשאת ישראלית אך מותרת לו גיורת.

כשלא השתכנע בית הדין של העדה החרדית, שלף בלוי קלף אחרון וטען כי אחד מרבני בית הדין, מאוהב בעצמו בגיורת ורוצה אותה לעצמו, ומכאן ההתנגדות לנישואיו עמה.

בלוי, גורש מהעדה החרדית, נאלץ לצאת לגלות בבני-ברק, שם נשא את הגיורת, על אפו וחמתו של בית-דין הצדק.

מלחמתו הקנאית של עמרם בלוי, העובדה כי מעולם לא שלח את צבא הצעירים שנטה אחריו להפגין בעצמם, אלא תמיד עמד בראשם, הביאה לו את הכינוי "רפול של התמים". בלוי, שהיה נכה מלחמת השיחור, הוא נפגע בפגז שנפל ליד ביתו. ניהל את מלחמותיו בלהט עצום, אולם תוך שימוש בכל תכסיסי האיסטרי-טגיה הפרימיטיבית שהיו ידועים לו.

אולי סימלי הוא כי בעת הלוחמה שנערה כה ביום השישי האחרון לא השתתפה אשתו, רות בן-דוד, הנמצאת עתה בחוץ לארץ בשליחות להצלת נפשות באוסטרליה, וסימלית יותר העובדה, כי עשרות האוטובוסים שהוזמנו עלידי חסידיו, לה"סיע את באי ההלוויה, היו אוטובוסים ערביים, לא אלה של אגד — סמל התועבה הציונית בעיניו של עמרם בלוי.

ח"כ אריק שרון באסיפה מטעם הליכוד

אלוף אריק שרון

אל אריק בשאלה מדוע מסר מה שמסר לידעות אחרונות. אריק הגיב במקום: "אני? אני חשדתי כך שאתה הדלתת את הידיעה!"

אלא שבאותו מעמד הסתבר לשניהם מה היה מקור הפירסום. היה זה כאשר שר הביטחון והרמטכ"ל, שנכחו באותו כנס, קראו לשניהם לשיחה, כל אחד בנפרד. פרס הציג לשניהם תביעה, כמעט אולי-טימטיבית: לחדול מהניגוח ההדדי ביניהם. פרס הציג בפניהם את העובדות כמו שהם: טובת צה"ל מחייבת לשכוח את יריבויות העבר. אסור להטריד את צה"ל ולהעכיר את האווירה בו בעריכת חשבונות ישינים. יש לגייס את כל הכוחות לשיקומו מחדש של הצבא.

ביעתו של פרס העמידה את שני האלופים במצב מבין. מצד אחד הייתה תלויה ועומדת תלונתו של האלוף גונן נגד אריק. בעיקבות התלונה מינה הרמטכ"ל את האלוף מנחם ("מאנדי") מרון, ראש מחלקת ההדרכה במטכ"ל, כוועדת הקירה של אדם אחד לבירור תלונת גונן. במשך שלושת החודשים שחלפו מאז קיבל מאנדי את המינוי, הוא לא החל עדיין לטפל בחקירה והיה ברור שהוא לא יטפל בה, כיוון שהוא עומד לפרוש בעתיד הקרוב משירותו הפעיל בצה"ל.

מצד שני נמצא גם האלוף שרון ב"מצב מבין. כי מאז המלחמה הוא לא פסק לבקר בפומבי ושללא בפומבי את האלוף גונן על הצורה בה מילא במיל-חמה את תפקיד אלוף פיקוד הדרום. מה שפרס הציג לשניהם היתה הפסקת-אש. הוא לא ניסה לקנות את הסכמתם בהבטחות. רק אחרי ששניהם נתנו לפרס באותו מעמד את הסכמתם לחס"סקת-אש, והאלוף גונן הסכים לבטל את

תלונתו ידיו היום צה"ל לג עדיין שרון שהוא